

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **R. M.**
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. října 2018, č. j. OAM-319/ZA-ZA11-K02-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (2 § odst. 4 správního řádu), ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu, ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci - žalobce má napadené rozhodnutí je nepřesvědčivé. Žalovaný měl dále porušit ustanovení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, protože neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a výkladu zákona o azylu. Žalobce poukázal i na porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu.
3. Žalobce dále uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v ČR z důvodu, že mu bylo v Moldavské republice (dále jen „Moldavsko“) vyhrožováno ze strany policejních orgánů. Od roku 2016 byl členem politického hnutí Naše strana. V rámci činnosti pro toto hnutí plnil drobné úkoly, jako je například roznášení letáčků. Pro svou politickou aktivitu byl v březnu roku 2017 spolu s dalšími lidmi zadržen v průběhu stranického mítinku. Asi týden byla tato zadržená skupina omezena na svobodě. Policie se následně dožadovala úplatku a pro případ jeho neobdržení jim vyhrožovala vězením. Žalobce i ostatní zadržení byli posléze propuštěni. Od září roku 2017 čelil žalobce dalším opakovaným výhrůžkám ze strany policie, proto se rozhodl Moldavsko opustit.
4. V případě návratu zpět do Moldavska by byl žalobce nucen čelit riziku vyhrožování, má strach z možného fyzického napadení a rovněž podotýká, že nemá dostatečný finanční obnos na zaplacení výkupného. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou závěry učiněné žalovaným zpochybnit. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí, které založil do správního spisu a na něž ve vyjádření k žalobě odkázal.
6. Žalovaný dále upozornil na to, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z uvěznění, kterou si žalobce spojuje se svým členstvím v hnutí Naše strana. Dále podotkl, že činnost žalobce pro toto hnutí spočívala v roznášení letáků a účasti na mítinku. Žalovaný poté upřesnil, že žalobce se dále obával výhrůžek ze strany moldavské policie, konkrétně muže jménem I., který žalobci a jeho rodině

opakovaně vyhrožoval a požadoval po něm zaplacení částky 12 000 EUR. V opačném případě mělo žalobci ve vlasti údajně hrozit vězení.

7. Žalovaný poté konstatoval, že žalobce sice včas podal k soudu žalobu datovanou dne 21. 11. 2018, ale ta však nesplňuje základní náležitosti tak, jak má na mysli ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba obsahuje toliko prostý výčet paragrafů příslušného zákona, respektive jejich parafrázi, a to bez uvedení konkrétních skutkových a právních důvodů vztažených k případu žalobce. Žalobu podanou v této podobě tak nelze považovat za způsobilou k projednání. Na podporu tohoto tvrzení odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58. Žalovaný uzavřel, že z žaloby dle jeho názoru není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá.
8. Žalovaný proto uzavřel, že po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že neporušil při svém postupu příslušná ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu, žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné skutečnosti relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem. Žalovaný setrval na správnosti jím vydaného správního rozhodnutí, námitky žalobce považuje za irelevantní a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení (žalobci doručeno dne 15. 1. 2019) nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
10. Krajský soud dále konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 6. 11. 2018. Žalobce podal žalobu k poštovní přepravě dne 21. 11. 2018, tedy v poslední den lhůty pro podání žaloby (ta byla soudu doručena 23. 11. 2018). Za dané situace tedy nebylo možno poskytovat žalobci další lhůtu pro doplnění žaloby (jak požadoval v žalobě), neboť řízení ve věcech správního soudnictví je ovládáno zásadou koncentrační (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Fakticky pak k takovému postupu ani nebyl důvod. Z podané žaloby bylo totiž zcela zřetelné, čeho se týká, kdo úkon činí, proti komu ho směřuje, co navrhuje, a byla podepsána a datována (§ 37 odst. 3 s. ř. s.). Žalobce rovněž v části III. žaloby popsal dostatečným způsobem motivaci a důvody k jejímu podání a skutkový stav případu. Také uvedl, čeho se žalobou domáhá. Na rozdíl od názoru žalovaného má tedy krajský soud za to, že žaloba splnila veškeré zákonné náležitosti a nic nebránilo meritornímu posouzení její důvodnosti.
11. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.
12. Žalobce podal dne 10. 4. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 17. 4. 2018. Ve stejný den s ním byl proveden i pohovor za přítomnosti tlumočnice do ruského jazyka. Obsahy uvedených pohovorů jsou podrobně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

13. Žalobce v průběhu pohovorů uvedl, že je státním příslušníkem Moldavské republiky, moldavské národnosti, dorozumí se moldavským, ruským a rumunským jazykem. Je pravoslavného vyznání, svobodný, bezdětný. Narodil se ve městě Kišiněv, kde bylo také poslední místo jeho bydliště před vycestováním z vlasti. Žalobce uvedl, že byl od roku 2016 řadovým členem politického hnutí Naše strana, kde přijímal úkoly a roznášel letáčky. Do České republiky přicestoval naposledy dne 27. 1. 2018 z Kišiněva mikrobusem přes Ukrajinu a Polsko. Žalobce tento způsob dopravy zvolil z důvodu, že mu bylo zakázáno vyjet z vlasti. Takto po zaplacení určitého obnosu peněz mohl vycestovat bez víza. Žalobce sdělil, že v lednu roku 2017 pobýval několik dní v Nizozemsku, dále pak v prosinci 2017 a v únoru 2018 navštívil Spolkovou republiku Německo a také vycestoval do Rumunska. Navštěvoval přátele, kteří ve zmíněných zemích žijí. Žalobce jezdil i do Ruské federace a na Ukrajinu, kde vždy po nějaký čas pracoval a podotkl, že si nikdy ke svému vycestování neopatril cestovní vízum. Žalobcův zdravotní stav je dobrý, o udělení mezinárodní ochrany v České republice i jiných státech žádá poprvé. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je vyhrožování ze strany policie. Ta po něm má vyžadovat peníze a v případě, že žalobce neuposlechne, mají ho zavřít. Žalobce poukázal na fakt, že v březnu roku 2017 byl s větší skupinou lidí zadržen na dobu asi jednoho týdne. Tento akt si spojuje s jeho působením v politickém hnutí. Žalobci mělo být řečeno, že pokud nezaplatí určitý obnos peněz, bude zavřen do vězení. Posléze byl sice propuštěn, ale bylo mu v září roku 2017 vyhrožováno. Žalobce se rozhodl vyřešit svou situaci opuštěním Kišiněva a našel útočiště ve městě Katranyk, kde žila jeho babička. Na konci října poté Moldavsko opustil. Odjel přitom do České republiky, kde pobýval asi jeden a půl měsíce, na několik dní navštívil Spolkovou republiku Německo a poté se vrátil zpět do Moldavska. Ve vlasti následně pobýval do ledna 2018, a protože mu bylo opět vyhrožováno, odjel znovu do České republiky. Žalobce opakovaně uváděl, že se nemůže do Moldavska vrátit, jelikož by zde byl uvězněn, případně zbit, protože nemá peníze na zaplacení úplatku. Důvod jeho případného zatčení mu není znám, ale přisuzuje ho zmíněnému roznášení letáků pro politické hnutí. Po jeho zadržení (viz výše) byl také nucen podepsat nějaké dokumenty, které si neměl možnost přečíst. Byl tak postaven před rozhodnutí, že buď listiny podepíše, nebo bude uvězněn na dlouhou dobu. V průběhu zadržení mu policista jménem I. vyhrožoval celkem čtyřikrát a po propuštění znovu. Vždy žádal finanční hotovost. Žalobce mu přislíbil, že až bude částkou, kterou požadoval, disponovat, dá mu ji. Od září 2017 chodil I. i k žalobci do bytu a rovněž vyhrožoval žalobcově sestře a matce. Tato situace motivovala žalobce k prvnímu opuštění Moldavska a jeho cestě do České republiky. Po jeho návratu do Moldavska byl v lednu roku 2018 na jeden den zadržen a byla mu stanovena lhůta 14 dní na zaplacení požadovaného obnosu peněz. Žalobce nevěděl, proč by měl jít do vězení, pokud částku nezaplatí. Měl za to, že informace o něm byly možná založeny v nějakém spise (pozn. ve smyslu vedení řízení se žalobcem). Žalobce se chtěl obrátit na advokáta, ale nikdo se prý jeho kauzou nechtěl zabývat, žalobce to přičítá možnému strachu. Žalobce ke své osobě dále uvedl, že byl v roce 2014 zadržen a obviněn z řízení v opilosti a podotkl, že z ničeho jiného obviněn není. Žalovaný konfrontoval žalobce s jeho výpovědí ze dne 11. 3. 2018, kterou poskytl v rámci řízení o správním vyhoštění (žalobce). Zde v pohovoru žalobce uvedl, že „nemá problémy v Moldavsku“. Žalobce uvedl, že takto odpověděl cíleně s vidinou toho, že bude propuštěn a bude moci v České republice zůstat a schovávat se. O jiných možnostech a východiscích nevěděl. Žalobce poukázal na fakt, že pokud by byl vyhoštěn, věděl, že mu

budou odebrány doklady a bude poslán domů, proto řekl, že je vše v pořádku, aby tu mohl zůstat. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu v České republice se dozvěděl až během posledního týdne jeho pobytu zde. Přiznal přitom, že i během minulého pobytu na území České republiky přemýšlel nad způsoby, jak zde zůstat, ale naznal, že se situace v jeho vlasti může uklidnit a vrátil se zpět. Žalobce přiznal, že se mýlil, jelikož mu bylo v Moldavsku opět vyhrožováno, a proto se do České republiky znovu vrátil. Pro Českou republiku se rozhodl, protože zde má známé.

14. Žalobce se dále zcela obecně vyjádřil k politickému hnutí Naše strana. Uvedl pouze jeho hlavního představitele a poukázal na veřejně prospěšnou činnost, kterou hnutí vykonává. Žalobce také zmínil politické cíle tohoto hnutí a její zastoupení v Moldavsku. Podotkl, že hnutí nemá dosud v Moldavsku žádný vliv, jelikož vystupuje proti poslanci Plachotňukovi, který ho chce zrušit. Žalobce neví, jak hnutí dopadlo v posledních parlamentních volbách, nevěděl ani, kdy byly poslední parlamentní volby konány. Do strany vstoupil v prosinci roku 2016. Členským průkazem nedisponuje, byl pouze zapsán a obdržel „vizitku“. Do strany se registroval ve stánku v Kišiněvě, v sídle strany byl dohromady dvakrát, když sem dovážel určitou dokumentaci. Počet členů strany žalobce nezná. Sdílel přitom, že: „*Kamarádi se ho zeptali, zda jim chce pomoci a přivydělat si, dosáhnout nějaké pravdy.*“ Žalobce tak pomáhal s roznášením letáků. Současně hledal další pomoc pro roznášení letáků pod vidinou vyšší funkce. V době, kdy byl v zahraničí, letáky neroznášel. Žalobce se také v březnu 2017 účastnil mítinku pořádaného v Kišiněvě, který se konal kvůli výročí zvolení Renato Usatii (člen hnutí Naše strana) primátorem v Belcy. Na mítinku bylo přítomno asi 30 lidí a žalobce znal dva z nich. Sraz měla skupina přímo u moldavského parlamentu, kde žalobci určitý člověk říkal, co má kam roznášet a co provolávat. Vše začalo asi v osm hodin ráno, 40 minut stáli na stejném místě. Měli vlajky a křičeli. Poté byli zadrženi muži v kuklách, naloženi do mikrobuse a odvezeni na policejní oddělení. Dva dny strávili v centrálním oddělení a čtyři dny na jiném místě. V průběhu zadržení měl být také prohledáván byt žalobce a byl mu odcizen mobilní telefon a notebook. Se zadrženými (včetně žalobce) bylo zacházeno tak, že po příjezdu na policejní oddělení byli zbiti a jídlo jim bylo následně dodáváno jen jednou denně. Nedovolovali jim vycházet ani chodit na záchod. Opakovali jim, ať jen přemýšlejí nad tím, kde vezmou peníze. Nebylo jim umožněno zavolat rodině ani vyhledat právního zástupce. Žalobce neví, zda byl z něčeho obviněn, ale při výslechu se ho policisté ptali na mítink, co zde dělal a proč. Poté byl donucen podepsat nějaké dokumenty pod výhrůžkou dalšího setrvání na policejní stanici. Při propuštění bylo všem řečeno, že ti jsou volní hlavně z důvodu, aby obstarali peníze. I. (policista) poté požadoval po žalobci částku 12 000 EUR. V květnu roku 2017 dostal předvolání na policii, dále také v červnu a srpnu téhož roku. Měl se dostavit na centrální oddělení policie. Žalobce tam ale nikdy nedošel. Snažil se vyhledat právní pomoc, ale advokáti ho odmítali. Nikde jinde si na své zadržení nestěžoval. Zástupce Národní strany mu poradil, ať si problémy řeší sám. Problémy se snažil vyřešit i díky známým z matčiny strany, které má u policie. Ti mu poradili se buď skrývat anebo peníze zaplatit. Žalobce se neobrátil ani na nadřízené policisty I., který po něm peněžní obnos opakovaně požadoval. Neobrátil se ani na prokuraturu. V srpnu 2017 mu při cestě na Ukrajinu na celnici zadrželi pas s tím, že nemůže vycestovat a má navštívit policejní stanici v Kišiněvě. Tam žalobce ale nejel a jeho postoj k věci měl odstartovat výše zmíněné výhrůžky. O význam zákazu a jeho následků se žalobce nezajímal a nikam nešel. Začal hledat varianty jak vycestovat. Jel mikrobusem do České republiky, pas dal řidiči a ten mu vše domluvil.

Tak tomu bylo v obou případech, kdy vyjel do České republiky. Když se po prvním výjezdu z Moldavska vracel do vlasti, Rumunská celnice žalobce pustila, ale na Moldavské mu vzali pas, řekli, ať počká a pak ho vyslali na centrální policejní stanici. Žalobce tam nejel.

15. Krajský soud tak na základě shora uvedeného souhlasí se shrnutím žalovaného, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z návratu do Moldavska kvůli možnému uvěznění souvisejícímu se členstvím žalobce v politickém hnutí Národní strana. Žalobce se rovněž obává výhrůžek ze strany moldavské policie, konkrétně muže jménem I., který po žalobci opakovaně požadoval zaplacení částky 12 000 EUR.
16. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z žalobcovy výpovědi, informace Cizineckého informačního systému ze dne 24. 4. 2018, protokolu Policie ČR o výsledku účastníka správního řízení, č. j. KRPA-92889-12/ČJ-2018-000022 ze dne 11. 3. 2018, závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ev. Č. ZS40657 ze dne 11. 3. 2018 a dále informací shromážděných žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Žalovaný tak vycházel ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických: Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018; výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018; informace OAMP Moldavsko: Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červen 2018, ze dne 20. 6. 2018; informace OAMP Moldavsko: Politické strany a stranický systém, ze dne 28. 6. 2018 a Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 107328/2017-LPTP ze dne 8. 9. 2017.
17. Žalobci byla dána dne 4. 10. 2018 možnost se dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, k němuž se dostavil. Žalobce v rámci tohoto úkonu žalovanému sdělil, že mu na adresu v Moldavsku přišlo od policie několik předvolání, převzala je jeho sestra, která aktuálně žije v Bulharsku. Konkrétní obsah písemností žalobce neznal, jeho sestra je pouze převzala ze schránky a obeznámila ho o předvolání. Žalobce také uvedl, že je schopen tyto dopisy žalovanému poskytnout, přičemž ten mu k tomu stanovil lhůtu jednoho týdne (do 12. 10. 2018). Žalobce s tímto postupem souhlasil. Krajský soud podotýká, že zmíněné dopisy nejsou obsahem správního spisu, žalobce je žalovanému nedodal.
18. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
19. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Krajský soud dále upozorňuje, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobní body stanovují meze přezkumu napadeného správního rozhodnutí (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). Správní soud není povinen ani oprávněn za žalobce konkrétní důvody nezákonnosti správního rozhodnutí dovozovat, tedy z vlastní iniciativy nahrazovat

projev vůle žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74; nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č. j. 6 Ads 5/2015 - 20). Tato zásada přitom platí i v řízení proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu.

21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“*
24. Žalobce o sobě hovořil jako o řadovém členovi politického hnutí Národní strana. Další členové tohoto hnutí mu měli dávat úkoly a také roznášel pro hnutí letáčky. Na dotaz žalovaného ale žalobce nebyl schopen odpovědět na elementární otázky týkající se předmětného hnutí. Tristní je informace, že žalobce neměl ani povědomí, kdy se konaly v Moldavsku poslední parlamentní volby, což by, jako aktivní člen hnutí ucházející se o přízeň voličů, jistě věděl. Údajné zadržení žalobce po jeho účasti na mítinku na oslavu výročí zvolení Usatiiho primátorem Belcy se mělo dle výpovědi žalobce stát v březnu roku 2017, ale skutečné výročí bylo až v červnu 2017. Ohledně věrohodnosti stěžovatele odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, v němž se uvádí, že *„není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“*. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný povinnosti opatřit si potřebné důkazy, které

prokazují rozpornost a nevěrohodnost žalobcovy výpovědi dostál. Nejen, že si opatřil aktuální informace o zemi původu žalobce přiléhavé na daný případ (viz informace OAMP Moldavsko: Politické strany a stranický systém, ze dne 28. 6. 2018), ale konkrétně vysvětlil, v čem spatřuje rozpornost a proč. Krajský soud tak souhlasí se žalovaným, že určitá fakta, která žalobce uvedl, mohou vzbuzovat pochybnosti o věrohodnosti jeho i jím popsaného azylového příběhu. Tuto skutečnost navíc podtrhuje i fakt, že žalobce v průběhu správního řízení o vyhoštění uvedl do protokolu, že se do Moldavska může vrátit a nic mu tam nehrozí. Tento rozpor ve svých výpovědích přitom nedokázal žalobce na dotaz žalovaného konzistentně vysvětlit.

25. Krajský soud ale podotýká, že i kdyby všechna tvrzení žalobce byla pravdivá, je třeba mít na zřeteli výklad ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Aby bylo možné hodnotit určitý nátlak, napadání, uvěznění a jiné hrubé zacházení policejních složek za pronásledování v azylově relevantním smyslu, musí mít takové jednání určitou azylově relevantní intenzitu, to znamená, že se nemůže jednat o ojedinělý náhodný problém. Soud je proto přesvědčen, že žalobcem vyličená událost právě takovým nahodilým problémem byla. Žalobce měl být muži v kuklách zadržen pouze jednou, za situace, kdy se spolu s dalšími osobami účastnil oslav výročí ke zvolení primátora Usatiiho. Jak vyplynulo z výpovědi žalobce, toto zadržení nebylo vztahováno přímo na jeho osobu, ale na celou skupinu osob účastnících se oslavy. Jako motiv celé akce se pak ukázala snaha získat od zadržených určitou částku peněz. Nikdo nebyl vyslýchán pro své politické názory apod. Všichni byli následně propuštěni, žalobce dokonce několikrát vycestoval do zahraničí a vrátil se zpět. Nebyl trestně stíhán. Osoba policisty, která měla žalobce na policejní stanici vyslýchat – I., ho poté několikrát vyhledala (v civilním oblečení) a žádala po něm předmětnou částku. Je tak zřejmé, že jednání vůči žalobci nebylo cílené jednání státní moci motivované politickým podtextem. Žalobce se navíc kromě vyhledání advokátů neobrátil na žádné příslušné správní orgány se žádostí o pomoc. Soud je v daném případě přesvědčen, že takovou situaci lze přiřadit k situaci, judikované pod sp. zn. 6 Azs 479/2004, kdy Nejvyšší správní soud dne 22. 12. 2005 uvedl ve svém rozhodnutí, že: *„příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálné dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo...“*. Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, učiněným na str. 5-6 žalobou napadeného rozhodnutí, a uzavírá, že žalobce nenaplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.
26. Krajský soud konstatuje, že nebylo dále prokázáno, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Dlužno dodat, že žalobce v tomto směru nic nenamítal a v průběhu správního řízení tyto skutečnosti ani netvrdil, své obavy spojoval pouze se členstvím v politickém hnutí.
27. Na základě výše uvedeného nemá soud za prokázané, že by byl žalobce v Moldavsku vystaven odůvodněnému strachu pro zastávání určitých politických názorů. Žalobcova obava z pronásledování složkami státní moci, je s ohledem na všechny výše popsané skutečnosti v tomto případě nadsazená, a soud musí přisvědčit žalovanému, který ani ji

nehodnotil jako azylově relevantní z pohledu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Sám žalobce v tomto směru ani netvrdil, že by se po dobu členství v daném politickém hnutí nějak výrazněji politicky angažoval, např. že by zastával výrazné politické názory, že by patřil k funkcionářům strany apod. Lze tedy předpokládat, že byl pouze řadovým členem této strany, bez výraznějších osobních a politických ambicí s tím spojených. O tom svědčí i jeho celková neznalost politického hnutí Národní strana, či jím opakovaně popisované problémy pouze s policistou jménem I., který po něm chtěl finanční částku 12 000 EUR. Z výpovědi žalobce tak nelze naznat, že by mu hrozilo pronásledování právě pro zastávání určitých politických názorů.

28. K námitce žalobce ohledně použitých podkladů pro vydání rozhodnutí proto krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za aktuální (většina z roku 2018). Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Lze konstatovat, že ve svém souhrnu poskytují tyto materiály ucelený náhled na situaci v Moldavsku a žalovaný z nich mohl adekvátně vycházet při vyhodnocení individuální situace žalobce i vzhledem k možnosti posouzení konzistentnosti jeho výpovědi.
29. Krajský soud pro úplnost odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“ Ač soud žalobcem uvedené skutečnosti nechce jakkoli zlehčovat, má po provedeném přezkumném řízení za to, že výše zmíněné skutkové okolnosti nelze mít bez dalšího za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
30. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevzněl.
31. Následně zaměřil krajský soud pozornost na posouzení, zda žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
32. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud upozorňuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž na udělení této formy azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí

demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

33. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
34. Lze konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu. Žalovaný v této souvislosti posuzoval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situaci a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dále uvedl, že žalobce je zletilou a plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti. Žalobce navíc uvedl, že je schopen žít se jako mechanik i po návratu do vlasti (viz str. 6 správního spisu). Žalovaný tak neshledal žádné důvody, které lze považovat za ty, díky nimž by bylo „nehumánní“ azyl neudělit. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
35. Na základě všech těchto skutečností pak zcela odůvodněně žalovaný opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu neshledal, neboť žalobce v průběhu řízení ani žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav věci, včetně individuální situace žalobce, dostačující k tomu, aby ohledně udělení humanitárního azylu mohl rozhodnout.
36. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.
37. Žalobce v žalobě namítal, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany splňuje. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání

žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

38. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 13 až 15 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
39. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť moldavský právní řád neumožňuje udělení trestu smrti za žádný trestný čin.
40. Žalovaný se také vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu], když mimo jiné přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalovaný správně vyhodnotil žalobcovy obavy týkající se vyhrožování policisty I. (jehož jediným motivem bylo získat od žalobce finanční obnos). V části odůvodnění napadeného rozhodnutí, která se týká výkladu ustanovení § 12 zákona o azylu, totiž žalovaný uvedl, že žalobce měl své problémy v první řadě řešit se státními orgány ve své zemi, což neučinil a ani se o to nepokusil. Strach žalobce z cílené kriminalizace pak shledal jako nepodložený. Krajský soud se ztotožnil se závěrem, že žalobcovy obavy z návratu do země původu nelze považovat za relevantní ve vztahu k hrozbě vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Nelze také přehlédnout fakt, že žalobce se rozhodl vyřešit svou situaci opuštěním Kišiněva a našel útočiště ve městě Katranyk, kde žila jeho babička a přitom neuváděl, že by také zde čelil nějakým problémům. Nakonec se rozhodl Moldavsko opustit. Odjel přitom do České republiky, kde pobýval asi jeden a půl měsíce, na několik dní navštívil Spolkovou republiku Německo a poté se vrátil zpět do Moldavska. Krajský soud má za to, že pokud by žalobce čelil závažným problémům ve smyslu zákona o azylu, nevracel by se do Moldavska. Dlužno přitom dodat, že žalovaný si opatřil dostatečné množství přiléhavých podkladů, z nichž plyne, že situaci v Moldavsku nelze označit za případ, kdy by státní orgány

nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům.

41. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu a poukázal na zprávu MZV ČR č. j. 107328/2017-LPTP ze dne 8. 9. 2017 (založenou ve správním spisu), ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Moldavska žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob.
42. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
43. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Moldavsku ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
44. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
45. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
46. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním této části rozhodnutí ztotožňuje, dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle kterého: *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
47. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
48. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru žalovaný postupoval v souladu se zákony (§ 2 odst. 1 správního řádu), rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný přihlédl k okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž si k tomuto posouzení obstaral

dostatek podkladů relevantních pro danou věc (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Žalovaný přihlédl k informacím o zemi původu žalobce, a řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.

49. Soud dospěl po přezkoumání věci k závěru o nedůvodnosti žaloby, žalobu proto v souladu s ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. srpna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce